Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2017. gada 20. decembrī*

Prasība atcelt tiesību aktu – Īstenošanas lēmums (ES) 2015/1289 – Naudas soda piemērošana dalībvalstij saistībā ar eurozonas ekonomisko un budžeta uzraudzību – Manipulācija ar statistikas datiem par attiecīgās dalībvalsts budžeta deficītu – Tiesas piekritība – Regula (ES) Nr. 1173/2011 – 8. panta 1. un 3. punkts – Deleģētais lēmums 2012/678/ES – 2. panta 1. un 3. punkts, kā arī 14. panta 2. punkts – Regula (EK) Nr. 479/2009 – 3. panta 1. punkts, 8. panta 1. punkts, kā arī 11. un 11.a pants – Tiesības uz aizstāvību – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 41. panta 1. punkts – Tiesības uz labu pārvaldību – LESD 121., 126. un 136. pants – 12. protokols par pārmērīga budžeta deficīta novēršanas procedūru – Pārkāpuma fakts – Nepareizs atspoguļojums – Naudas soda noteikšana – Krimināltiesību normu atpakaļejoša spēka aizlieguma princips

Lieta C-521/15

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2015. gada 29. septembrī cēla

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *A. Gavela Llopis*, kā arī *A. Rubio González* un *A. Sampol Pucurull*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *E. Dumitriu-Segnana* un *A. F. Jensen*, kā arī *A. de Gregorio Merino*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *J. Baquero Cruz* un *J.-P. Keppenne*, kā arī *M. Clausen* un *F. Simonetti*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], palātu priekšsēdētāji R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*] un J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents), tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], D. Švābi [*D. Šváby*], A. Prehala [*A. Prechal*], K. Likurgs [*C. Lycourgos*], M. Vilars [*M. Vilaras*] un J. Regans [*E. Regan*],

* Tiesvedības valoda – spāņu.

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2017. gada 4. aprīļa tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2017. gada 1. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasību Spānijas Karaliste lūdz atcelt Padomes 2015. gada 13. jūlija Īstenošanas lēmumu (ES) 2015/1289, ar ko Spānijai piemēro sodanaudu [naudas sodu] par manipulāciju ar deficīta datiem Valensijas autonomajā apgabalā [par datu attiecībā uz budžeta deficītu Valensijas autonomajā apgabalā sagrozīšanu] (OV 2015, L 198, 19. lpp., un labojums – OV 2015, L 291, 10. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Atbilstošās tiesību normas

Eiropas Savienības Tiesas statūti

2 Eiropas Savienības Tiesas statūtu 51. pants ir formulēts šādi:

"Atkāpjoties no noteikuma, kas iekļauts [LESD] 256. panta 1. punktā, Tiesa saglabā jurisdikciju lietās, kas minētas [LESD] 263. un 265. pantā, kad tās ierosina kāda dalībvalsts pret:

a) Eiropas Parlamenta vai Padomes, vai abu šo iestāžu kopīgu darbību vai bezdarbību, izņemot:

– lēmumus, kurus pieņēmusi Padome saskaņā ar [LESD] 108. panta 2. punkta trešo daļu;

– Padomes tiesību aktus, kas pieņemti saskaņā ar Padomes regulu par pasākumiem, lai aizsargātu tirdzniecību [LESD] 207. panta nozīmē;

– Padomes tiesību aktus, ar kuriem Padome īsteno izpildu pilnvaras saskaņā ar [LESD] 291. panta 2. punktu;

[..]."

Tiesību normas par ekonomikas un monetāro politiku

Primārās tiesības

3 Atbilstoši LESD 119. panta 1. punktam Eiropas Savienības un dalībvalstu darbība ietver tādas ekonomikas politikas izstrādi, kas tostarp ir balstīta uz dalībvalstu ekonomikas politiku precīzu koordināciju, kā arī uz kopēju mērķu definēšanu.

4 Šajā saistībā Eiropas Komisijai it īpaši ar LESD 121. panta 3. punktu un 126. panta 2. punktu ir uzticēts uzdevums pārbaudīt dalībvalstu ekonomisko un budžeta stāvokli, pamatojoties uz dalībvalstu nosūtīto informāciju, kā arī palīdzēt Padomei pildīt uzraudzības uzdevumu, kas tai šajā jomā ir uzticēts.

5 Savukārt Padomei saskaņā ar LESD 121. panta 3. un 4. punktu ir pilnvaras pārraudzīt un izvērtēt dalībvalstu ekonomikas attīstību un vispārējo ekonomikas politikas pamatnostādņu ievērošanu, kuras noteiktas katrai dalībvalstij, kā arī sniegt tām vajadzīgos ieteikumus. Turklāt atbilstoši 126. panta 6., 7., 9. un 11. punktam ir atļauts uzskatīt, ka dalībvalstij ir vai var būt pārmērīgs budžeta deficīts, un sniegt tai dažādus ieteikumus un pieņemt lēmumus, tostarp lēmumus pieprasīt dalībvalstij veikt deficīta samazināšanas pasākumus, kā arī lēmumus piemērot tai naudas sodu. Visbeidzot Padome ir pilnvarota, pamatojoties uz LESD 136. panta 1. punktu, pieņemt īpašus noteikumus attiecībā uz dalībvalstīm, kuru naudas vienība ir euro, lai stiprinātu to budžeta disciplīnas koordināciju un uzraudzību, kā arī lai šīm dalībvalstīm noteiktu ekonomikas politikas pamatnostādnes un nodrošinātu to uzraudzību.

6 Šīs tiesību normas ir papildinātas ar 12. protokolu par pārmērīga budžeta deficīta novēršanas procedūru, kas pievienots LES un LESD pielikumā (turpmāk tekstā – "12. protokols").

Atvasinātās tiesības

7 1997. gada 7. jūlijā Padome pieņēma tiesību aktu kopumu, kas apvienoti ar nosaukumu "Stabilitātes un izaugsmes pakts" un tostarp ietver Regulu (EK) Nr. 1466/97 par budžeta stāvokļa uzraudzības un ekonomikas politikas uzraudzības un koordinācijas stiprināšanu (OV 1997, L 209, 1. lpp.) un Regulu (EK) Nr. 1467/97 par to, kā paātrināt un precizēt pārmērīga budžeta deficīta novēršanas procedūras īstenošanu (OV 1997, L 209, 6. lpp., un labojums – OV 1998, L 46, 20. lpp.).

8 2011. gada 16. novembrī Parlaments un Padome pieņēma piecas regulas un vienu direktīvu, kuru mērķis ir padziļināti reformēt Stabilitātes un izaugsmes paktu. Ar divām no šīm regulām attiecīgi tika grozītas Regulas Nr. 1466/97 un Nr. 1467/97. Pārējo triju regulu mērķis ir pastiprināt ekonomisko un budžeta uzraudzību, ko Padome un Komisija veic atbilstoši LESD 121. un 126. pantam.

– Regula (ES) Nr. 1173/2011

9 Iepriekšējā punktā minēto regulu vidū ir Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. novembra Regula (ES) Nr. 1173/2011 par efektīvu budžeta uzraudzības īstenošanu eurozonā (OV 2011, L 306, 1. lpp., un labojums – OV 2014, L 325, 30. lpp.), kas ir apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats un kas pati ir pamatota ar LESD 121. un 136. pantu.

10 Šīs regulas preambulas 7., 8., 16., 17. un 25. apsvērumā ir noteikts:

"(7) Komisijai vajadzētu būt spēcīgākai lomai pastiprinātas uzraudzības procedūrā attiecībā uz katras dalībvalsts konkrētu izvērtējumu, uzraudzību, apmeklējumiem uz vietas, ieteikumiem un brīdinājumiem. [..]

(8) Lai nodrošinātu pastāvīgu dialogu ar dalībvalstīm, kura nolūks ir šīs regulas mērķu sasniegšana, Komisijai vajadzētu veikt uzraudzības misijas.

[..]

(16) Lai novērstu, ka apzināti vai nopietnas nolaidības dēļ tiek sagrozīti dati par valsts deficītu un parādu, kas ir būtiski ekonomikas politikas koordinācijas īstenošanai Savienībā, atbildīgajām dalībvalstīm būtu jāpiemēro sodanaudas.

(17) Lai papildinātu noteikumus par sodanaudas aprēķināšanu, ja notiek manipulācija ar statistikas datiem, kā arī noteikumus par procedūru, ko Komisija uzsāk šādu darbību izmeklēšanā, būtu jāpiešķir pilnvaras Komisijai saskaņā ar LESD 290. pantu pieņemt deleģētos aktus par sīki izstrādātiem kritērijiem sodanaudas apmēra noteikšanai un Komisijas izmeklēšanai. [..]

[..]

(25) Tiesības pieņemt atsevišķus lēmumus, lai piemērotu šajā regulā paredzētās sankcijas, būtu jāpiešķir Padomei. Minētie atsevišķie lēmumi, kas ir daļa no dalībvalstu ekonomikas politikas koordinēšanas, kuru, kā paredzēts LESD 121. panta 1. punktā, veic Padome, ir pašsaprotams turpinājums pasākumiem, kurus Padome ir pieņēmusi saskaņā ar LESD 121. un 126. pantu un Regulām [Nr. 1466/97 un Nr. 1467/97]."

11 Minētās regulas 8. pantā "Sankcijas par manipulāciju ar statistikas datiem" ir paredzēts:

"1. Padome, lemjot pēc Komisijas ieteikuma, var pieņemt lēmumu par sodanaudas piemērošanu dalībvalstij, kas LESD 121. un 126. panta vai LES un LESD pievienotā [12.] Protokola par pārmērīga budžeta deficīta novēršanas procedūru piemērošanai vajadzīgos statistikas datus par deficītu vai parādu apzināti vai nopietnas nolaidības dēļ iesniedz nepareizi atspoguļotus.

2. Sodanaudām, kas minētas 1. punktā, jābūt iedarbīgām, atturošām un samērīgām attiecībā pret nepareizā atspoguļojuma būtību, smaguma pakāpi un ilgumu. Sodanaudas apmērs nepārsniedz 0,2 % no attiecīgās dalībvalsts IKP [iekšzemes kopprodukta].

3. Komisija var veikt visu veidu nepieciešamo izmeklēšanu, lai noteiktu, vai pastāv 1. punktā minētais nepareizais atspoguļojums. Tā var lemt par izmeklēšanas uzsākšanu, ja tā uzskata, ka pastāv būtiskas norādes par tādu faktu esamību, kuri var veidot šādu pārkāpumu. Komisija izmeklē šķietamos nepareizos atspoguļojumus, ņemot vērā jebkurus paskaidrojumus, ko sniedz attiecīgā dalībvalsts. [..]

Pēc izmeklēšanas pabeigšanas un pirms jebkāda priekšlikuma iesniegšanas Padomē Komisija attiecīgajai dalībvalstij dod iespēju tikt uzklausītai saistībā ar jautājumiem, kurus izmeklē. Komisija jebkuru priekšlikumu Padomei pamato tikai ar faktiem, par kuriem attiecīgajai dalībvalstij ir bijusi iespēja sniegt paskaidrojumu.

Izmeklēšanu laikā Komisija pilnībā ievēro attiecīgās dalībvalsts aizstāvības tiesības.

4. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 11. pantu attiecībā uz:

a) sīki izstrādātiem kritērijiem, lai noteiktu 1. punktā minētās sodanaudas apmēru;

[..]

c) sīki izstrādātiem noteikumiem par procedūru, ar ko garantē tiesības uz aizstāvību, piekļuvi lietas materiāliem, juridisko pārstāvību, konfidencialitāti un noteikumus par termiņiem un 1. punktā minētās sodanaudu iekasēšanu.

[..]"

12 Atbilstoši tās pašas regulas 9. pantam "Sankciju administratīvā būtība" sankcijas, kas piemērotas tostarp saskaņā ar minētās regulas 8. pantu, ir administratīvas pēc būtības.

13 Saskaņā ar tās 14. pantu Regula Nr. 1173/2011 stājās spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2011. gada 23. novembrī, proti, 2011. gada 13. decembrī.

– Deleģētais lēmums 2012/678/ES

14 Komisija, pamatojoties uz Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 4. punktu, pieņēma 2012. gada 29. jūnija Deleģēto lēmumu 2012/678/ES par izmeklēšanām un sodanaudām saistībā ar manipulāciju ar statistikas datiem, kā minēts Regulā Nr. 1173/2011 (OV 2012, L 306, 21. lpp.), kurš saskaņā ar tā 16. pantu stājās spēkā divdesmitajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2012. gada 6. novembrī, proti, 2012. gada 26. novembrī.

15 Šī deleģētā lēmuma 2. panta "Izmeklēšanu sākšana" 1. un 3. punktā tostarp ir noteikts:

"1. Komisija paziņo attiecīgajai dalībvalstij par lēmumu sākt izmeklēšanu, kā arī informē to par konstatētām nopietnām pazīmēm, kuras liecina par tādu faktu esību, kas veido datu par vispārējās valdības budžeta deficītu un parādu nepareizu atspoguļojumu, kura cēlonis ir manipulācija ar šādiem datiem apzināti vai nopietnas nolaidības dēļ.

[..]

3. Komisija var izvēlēties nesākt šādu izmeklēšanu, kamēr nav veikts metodikas izpētes apmeklējums saskaņā ar lēmumu, ko Komisija (*Eurostat*) pieņem atbilstīgi [Padomes 2009. gada 25. maija Regulai (EK) Nr. 479/2009, par to, kā piemērot Eiropas Kopienas dibināšanas līgumam pievienoto Protokolu par pārmērīga budžeta deficīta novēršanas procedūru (OV 2009, L 145, 1. lpp.)]."

16 Minētā deleģētā lēmuma 14. pantā "Kritēriji attiecībā uz sodanaudas apmēru" ir noteikts:

"1. Komisija nodrošina, lai ieteiktais sodanaudas apmērs būtu iedarbīgs, atturošs un samērīgs. Sodanaudu nosaka, ņemot vērā atsauces summu, ko var palielināt vai samazināt atkarībā no 3. punktā minētajiem konkrētajiem apstākļiem.

2. Atsauces summa ir 5 % no nepareizā atspoguļojuma vai nu vispārējās valdības budžeta deficīta, vai dalībvalsts parāda līmenī atkarībā no tā, kam ir lielāka ietekme attiecībā uz konkrētajiem gadiem, uz kuriem attiecas ar pārmērīga budžeta deficīta novēršanas procedūru saistītais paziņojums.

3. Ņemot vērā 13. pantā noteikto maksimālo sodanaudas apmēru, Komisija vajadzības gadījumā katrā situācijā ņem vērā šādus apstākļus:

[..]

c) datus nepareizi atspoguļojusi viena struktūra, kas rīkojas individuāli, vai arī nepareizs atspoguļojums ir divu vai vairāku struktūru saskaņotas rīcības rezultāts;

[..]

e) cik liela ir bijusi attiecīgās dalībvalsts atsaucība un sadarbība vai arī – pretējā gadījumā – nevēlēšanās sadarboties pakāpe nepareiza atspoguļojuma konstatēšanā un izmeklēšanas gaitā."

– Regula Nr. 479/2009

17 Regula Nr. 479/2009, ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2010. gada 26. jūlija Regulu (ES) Nr. 679/2010 (OV 2010, L 198, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Regula Nr. 479/2009"), kā norādīts tās preambulas 1. apsvērumā, tika pieņemta, lai kodificētu Padomes 1993. gada 22. novembra Regulu (EK) Nr. 3605/93 par to, kā piemērot Eiropas Kopienas dibināšanas līgumam pievienoto Protokolu par pārmērīga budžeta deficīta novēršanas procedūru (OV 1993, L 332, 7. lpp.), kas bija stājusies spēkā

1994. gada 1. janvārī un kas pēc tam bija vairākkārt grozīta. Regula Nr. 479/2009 saskaņā ar tās 19. pantu stājās spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2009. gada 10. jūnijā, proti, 2009. gada 30. jūnijā.

18 Regulas Nr. 479/2009 preambulas 9. un 10. apsvērumā ir noteikts:

"(9) Šajā sakarā Komisijas statistikas funkcijas tās vārdā konkrēti veic *Eurostat*. [..] *Eurostat* kā Komisijas dienestam, kas atbild par Komisijai uzdoto Kopienas statistikas sagatavošanas uzdevumu izpildi, ir jāveic uzdevumi saskaņā ar objektivitātes, ticamības, būtiskuma, izmaksu efektivitātes, statistikas konfidencialitātes un pārskatāmības principiem. Īstenojot Komisijas 2005. gada 25. maija Ieteikumu par valsts un Kopienas statistikas iestāžu neatkarību, integritāti un atbildību, valstu un Kopienas statistikas iestādēm būtu jāveicina profesionālās neatkarības princips, resursu pietiekamība un statistikas datu kvalitāte.

(10) *Eurostat* ir Komisijas vārdā atbildīgs par tādu datu kvalitātes novērtēšanu un tādu datu sagatavošanu, kurus [..] izmanto pārmērīga budžeta deficīta novēršanas procedūrā."

19 Šīs regulas II nodaļa "Ziņojumu saturs un noteikumi" tostarp ir ietverti 3. un 6. pants.

20 Minētās regulas 3. panta 1. un 2. punktā it īpaši ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis divreiz gadā iesniedz Komisijai (*Eurostat*) datus par plānoto un faktisko valdības budžeta deficītu un valdības parādu, pirmoreiz pirms kārtējā gada (n gada) 1. aprīļa un otrreiz – pirms n gada 1. oktobra.

[..]

2. Dalībvalstis pirms n gada 1. aprīļa:

a) ziņo Komisijai (*Eurostat*) par savu plānoto budžeta deficītu n gadam, par precizētu sava faktiskā budžeta deficīta kalkulāciju n–1 gadam un par savu faktisko budžeta deficītu n–2 gadam, n–3 gadam un n–4 gadam;

[..]."

21 Šīs pašas regulas 6. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Dalībvalstis informē Komisiju (*Eurostat*) par katru iepriekš iesniegto faktiskā un plānotā valdības budžeta deficīta un valdības parāda datu būtisku pārskatīšanu, līdzko to konstatē."

22 Regulas Nr. 479/2009 III nodaļā "Datu kvalitāte" tostarp ietilpst 8., 11. un 11.a pants.

23 Šīs regulas 8. panta 1. punktā ir noteikts:

"Komisija (*Eurostat*) regulāri vērtē gan dalībvalstu iesniegto faktisko datu kvalitāti, gan saskaņā ar EKS 95 sastādīto valsts pārvaldes sektora ietverto apakšsektoru kontu kvalitāti [..]. Faktisko datu kvalitāte ir šo datu atbilstība uzskaites noteikumiem, kā arī statistikas datu pilnīgums, ticamība, savlaicīgums un konsekvence. [..]"

24 Minētās regulas 11. pantā ir paredzēts:

"1. Komisija (*Eurostat*) nodrošina pastāvīgu dialogu ar dalībvalstu statistikas iestādēm. Šajā nolūkā Komisija (*Eurostat*) visās dalībvalstīs regulāri veic ar dialogu saistītus, kā arī iespējamus metodikas izpētes apmeklējumus.

2. Organizējot ar dialogu saistītus apmeklējumus un metodikas izpētes apmeklējumus, Komisija (*Eurostat*) attiecīgām dalībvalstīm pārsūta savus provizoriskus secinājumus, lai tās varētu izteikt apsvērumus."

25 Atbilstoši šīs pašas regulas 11.a pantam:

"Ar dialogu saistīti apmeklējumi ir paredzēti, lai caurskatītu [..] iesniegtos datus, analizētu metodikas jautājumus, apspriestos par statistikas procesu un avotu aprakstiem un novērtētu atbilstību uzskaites noteikumiem. Ar dialogu saistītus apmeklējumus izmanto, lai konstatētu riska faktorus vai iespējamas problēmas saistībā ar iesniegto datu kvalitāti."

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

26 2012. gada 30. martā Spānijas Karaliste paziņoja Eiropas Savienības Statistikas birojam (*Eurostat*) sava plānotā un faktiskā valdības budžeta deficīta apmēru 2008.–2012. gadam, pievienojot tam atbilstošos datus (turpmāk tekstā – "2012. gada 30. marta paziņojums").

27 2012. gada 17. maijā Spānijas Karaliste informēja *Eurostat*, ka ir jāpārskata šī deficīta apmērs, lai ņemtu vērā to, ka dažu autonomo apgabalu izdevumi no 2008. līdz 2011. gadam bija lielāki par izdevumiem, kas ņemti vērā, nosakot summas, kuras paziņotas saistībā ar 2012. gada 30. marta paziņojumu. Šie nedeklarētie izdevumi atbilda 4,5 miljardiem EUR (proti, vairāk nekā 0,4 % no IKP), no kuriem 1,9 miljardi EUR (proti, aptuveni 0,2 % no IKP) atbilda vienam pašam *Comunitat Valenciana* (Valensijas autonomais apgabals, Spānija).

28 Šī informācija lika *Eurostat* veikt virkni apmeklējumu Spānijā 2012. gada maijā, jūnijā un septembrī, kā arī 2013. gada septembrī.

29 Pamatojoties uz Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 3. punktu, Komisija pieņēma 2014. gada 11. jūlija Lēmumu C(2014) 4856 par izmeklēšanas sākšanu attiecībā uz manipulāciju ar statistikas datiem Spānijā (turpmāk tekstā – "lēmums par izmeklēšanas sākšanu").

30 2015. gada 7. maijā Komisija pieņēma ziņojumu, kurā tā secināja, ka Spānijas Karaliste ir nepareizi atspoguļojusi datus par savu deficītu Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkta izpratnē. Precīzāk, tā pauda uzskatu, ka šī dalībvalsts ir pieļāvusi nopietnu nolaidību [rupju neuzmanību], 2012. gada 30. marta paziņojumā iesniegdama nepareizus datus par Valensijas autonomā apgabala kontiem, lai gan *Sindicatura de Comptes de la Comunitat Valenciana* (Valensijas autonomā apgabala Revīzijas palāta, Spānija) katru gadu norādīja, ka *Intervención General de la Generalitat Valenciana* (Valensijas autonomā apgabala Revīzijas birojs, Spānija) apstiprina kontus, kuros ir pieļauti būtiski pārkāpumi saistībā ar atsevišķu veselības aprūpes izdevumu nereģistrēšanu un uzkrājumu grāmatvedības principa neievērošanu. Tādēļ Komisija ieteica Padomei pieņemt lēmumu, ar ko Spānijas Karalistei tiek uzlikts naudas sods.

31 2015. gada 13. jūlijā Padome pieņēma apstrīdēto lēmumu, kurā tā secināja, ka Spānijas Karaliste rupjas neuzmanības dēļ 2012. gada martā ir sniegusi *Eurostat* nepareizu atspoguļojumu (5. apsvērums), un noteica apmēru naudas sodam, kāds uzliekams šai dalībvalstij (6.–13. apsvērums). Šajā nolūkā Padome vispirms uzskatīja, ka, ņemot vērā attiecīgā atspoguļojuma ietekmi, saskaņā ar Deleģētā lēmuma 2012/678 14. panta 2. punktu naudas soda atsauces summa bija jānosaka 94,65 miljonu EUR apmērā. Pēc tam tā uzskatīja, ka šī summa bija jāsamazina, lai ņemtu vērā dažādus atbildību mīkstinošus apstākļus, kas tostarp saistīti ar faktu, ka tikai viena reģionālā iestāde bija sniegusi šo atspoguļojumu, un apstākli, ka par valsts statistiku atbildīgās iestādes savukārt bija sadarbojušās izmeklēšanā.

32 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir noteikts:

"Kā noteikts [Komisijas] ziņojumā par izmeklēšanu, kas attiecas uz manipulāciju ar statistikas datiem Spānijā, kā minēts Regulā [Nr.] 1173/2011, par valdības deficīta datu nepareizu atspoguļojumu nopietnas nolaidības dēļ Spānija[s] [Karalistei] piemēro sodanaudu 18,93 miljonus [euro]."

33 Apstrīdētais lēmums Spānijas Karalistei tika paziņots 2015. gada 20. jūlijā, un 2015. gada 28. jūlijā tas tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

34 Spānijas Karalistes prasījumi Tiesai ir šādi:

– galvenokārt – atcelt apstrīdēto lēmumu;

– pakārtoti – samazināt ar apstrīdēto lēmumu uzliktā naudas soda apmēru, attiecinot to vienīgi uz laikposmu pēc Regulas Nr. 1173/2011 spēkā stāšanās, un

– piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

35 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

– konstatēt, ka prasība ir Eiropas Savienības Vispārējās tiesas kompetencē, un nodot to Vispārējai tiesai;

– ja tas netiek veikts, prasību noraidīt un

– piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

36 Ar 2016. gada 26. janvāra lēmumu Tiesas priekšsēdētājs atļāva Komisijai iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

Par kompetenci

Lietas dalībnieku argumenti

37 Padome un Komisija norāda, ka prasība ir vērsta pret aktu, ar ko Padome ir īstenojusi izpildu pilnvaras saskaņā ar LESD 291. panta 2. punktu, un tādējādi šī prasība ietilpst Vispārējās tiesas kompetencē atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 51. panta pirmās daļas a) punkta trešajam ievilkumam. Var vienīgi uzskatīt, ka uz pilnvarām pieņemt lēmumus, ar ko dalībvalstīm tiek piemēroti naudas sodi Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktā paredzētās manipulācijas ar statistikas datiem gadījumā, attiecas izpildu pilnvaru īstenošana LESD 291. panta 2. punkta izpratnē, jo tās ir iesaistītas šīs regulas vienveidīgā īstenošanā. Turklāt un kā noteikts minētās regulas preambulas 25. apsvērumā, esot pamatoti piešķirt šādu kompetenci Padomei, nevis Komisijai.

38 Spānijas Karaliste būtībā atbild, ka ir strīdīgi pasniegt apstrīdēto lēmumu kā īstenošanas lēmumu LESD 291. panta 2. punkta izpratnē, jo Regulas Nr. 1173/2011 preambulas 25. apsvērumā individuāli lēmumi, ar ko Padome piemēro sankcijas dalībvalstīm manipulācijas ar statistikas datiem gadījumā, tiek saistīti nevis ar nepieciešamību nodrošināt nosacījumus šīs regulas vienveidīgai īstenošanai, bet gan ar pilnvarām, kas šai iestādei ar LESD ir piešķirtas ekonomikas jomā.

Tiesas vērtējums

39 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 51. panta pirmās daļas a) punktu, atkāpjoties no noteikuma, kas iekļauts LESD 256. panta 1. punktā, Tiesa saglabā jurisdikciju attiecībā uz prasībām atcelt tiesību aktu un prasībām sakarā ar bezdarbību, kas minētas LESD 263. un 265. pantā, kad tās, pirmkārt, ierosina kāda dalībvalsts un, otrkārt, kad tās ir vērstas pret Parlamenta, Padomes vai abu šo iestāžu kopīgu darbību.

40 Atbilstoši tās pašas Eiropas Savienības Tiesas statūtu normas trešajam ievilkumam šī jurisdikcija tomēr nesaglabājas attiecībā uz Padomes tiesību aktiem, ar kuriem Padome īsteno izpildu pilnvaras saskaņā ar LESD 291. panta 2. punktu.

41 Šajā lietā tiek izskatīta prasība atcelt tiesību aktu, ko, pirmkārt, ir cēlusi dalībvalsts un kas, otrkārt, ir vērsta pret Padomes tiesību aktu. Tātad šī prasība ietilpst Tiesas kompetencē, ja vien apstrīdētais lēmums nav tiesību akts, ar ko Padome ir īstenojusi izpildu pilnvaras LESD 291. panta 2. punkta izpratnē.

42 Pēdējā minētajā tiesību normā ir paredzēts, ka, ja ir nepieciešami vienādi nosacījumi juridiski saistošo Savienības aktu īstenošanai, šie akti piešķir Komisijai vai īpašos, attiecīgi pamatotos gadījumos, kā arī Kopējās ārpolitikas un drošības politikas (KĀDP) ietvaros Padomei īstenošanas pilnvaras.

43 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka LESD 291. panta 2. punkts nav vienīgā Savienības tiesību norma, ar ko Padomei ir piešķirtas īstenošanas pilnvaras. Ar citām primāro tiesību normām Padomei šādas pilnvaras var būt piešķirtas tieši (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 26. novembris, Parlaments un Komisija/Padome, C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:2400, 50. punkts, kā arī 2016. gada 7. septembris, Vācija/Parlaments un Padome, C-113/14, EU:C:2016:635, 55. un 56. punkts). Turklāt ar atvasināto tiesību aktiem var tikt ieviestas īstenošanas pilnvaras, uz kurām neattiecas LESD 291. pantā paredzētā sistēma (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 22. janvāris, Apvienotā Karaliste/Parlaments un Padome, C-270/12, EU:C:2014:18, 78.–86. un 98. punkts).

44 Turpinot – tā kā apstrīdētais lēmums tādēļ, ka tajā ir noteikts, ka pastāv pārkāpums, un ir uzlikts sods tā izdarītājam, saskaņā ar pilnvarām, kas Padomei piešķirtas ar Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktu, ir uzskatāms par aktu, kas pieņemts, īstenojot izpildu pilnvaras (pēc analoģijas skat. spriedumus, 1992. gada 27. oktobris, Vācija/Komisija, C-240/90, EU:C:1992:408, 38. un 39. punkts, kā arī 2016. gada 1. marts, *National Iranian Oil Company*/Padome, C-440/14 P, EU:C:2016:128, 36. punkts), un tā kā LESD 291. panta 2. punkts ir tikai viens no iespējamiem juridiskajiem pamatiem tam, lai Padome īstenotu šīs pilnvaras, tad šajā lietā ir jānosaka, vai uz šīm pilnvarām faktiski attiecas minētā tiesību norma.

45 Šajā nolūkā ir jāņem vērā LESD 291. pants kopumā, jo tā 2. punkts nevar tikt interpretēts, abstrahējoties no šī panta 1. punkta, kurā ir paredzēts, ka dalībvalstis pieņem visus tiesību aktus, kas vajadzīgi, lai īstenotu juridiski saistošos Savienības aktus.

46 LESD 291. pants, protams, ietilpst Līguma par ES darbību Sestās daļas par noteikumiem par iestādēm un finanšu noteikumiem I sadaļas 2. nodaļas 1. iedaļā "Savienības tiesību akti". Tomēr, kā izriet no tā 1. un 2. punkta teksta, šis pants neattiecas uz visiem Savienības tiesību aktiem, bet gan attiecas tikai uz vienu īpašu šo tiesību aktu kategoriju, proti, "juridiski saistošajiem [..] aktiem". Šī minētajiem punktiem kopīgā norāde uz jēdzienu "juridiski saistošie akti" liek noteikt šī jēdziena nozīmi attiecībā uz visu LESD 291. pantu.

47 Šajā ziņā, ja LESD 291. panta 1. punktā ir noteikts princips, saskaņā ar kuru tieši dažādām dalībvalstīm ir jāpieņem visi valsts tiesību akti, kas vajadzīgi, lai īstenotu juridiski saistošos Savienības aktus, šī panta 2. punktā ir paredzēts, ka šie paši akti piešķir Komisijai vai Padomei īstenošanas pilnvaras visos gadījumos, kad tie ir vienveidīgi jāīsteno. Šādā situācijā mērķis vienveidīgi īstenot minētos aktus neļauj

dažādām dalībvalstīm īstenot tos ar pasākumiem atbilstoši attiecīgajām valsts tiesībām, kā rezultāts acīmredzami būtu risks, ka rastos nevienādība, kas raksturīga tam, ka Savienības tiesību sistēmā līdzās pastāv valsts īstenošanas tiesību akti, kas var būt atšķirīgi.

48 No tā izriet, ka ir uzskatāms, ka LESD 291. panta 2. pants attiecas vienīgi uz juridiski saistošajiem Savienības aktiem, kurus principā var īstenot dalībvalstis, tāpat kā aktus, uz kuriem attiecas LESD 291. panta 1. punkts, bet kuri, pretēji minētajiem aktiem, kāda iemesla dēļ ir jāīsteno, nevis katrai attiecīgajai dalībvalstij pieņemot tiesību aktus, bet gan tos pieņemot Komisijai vai Padomei, lai nodrošinātu vienveidīgu piemērošanu Savienībā.

49 Tāds acīmredzami nav tiesību akts, ar ko tiek noteiktas pilnvaras uzlikt dalībvalstij naudas sodu. Šādu aktu nekādā ziņā neīsteno dalībvalstis pašas, jo tāda īstenošana nozīmē, ka pret kādu no tām tiek pieņemts piespiedu līdzeklis.

50 Iepriekš sniegto analīzi turklāt apstiprina, ja kopsakarā interpretē Eiropas Savienības Tiesas statūtu 51. panta pirmās daļas a) punkta otrajā un trešajā ievilkumā paredzētos izņēmumus, kuros Tiesa nesaglabā jurisdikciju. Šajā ziņā tāda šīs tiesību normas trešā ievilkuma interpretācija, saskaņā ar kuru tajā paredzētais izņēmums attiektos uz visiem Padomes pieņemtajiem īstenošanas tiesību aktiem, pilnībā atņemtu lietderīgo iedarbību izņēmumam, kas paredzēts tās pašas normas otrajā ievilkumā. Minētais izņēmums attiecas uz Padomes tiesību aktiem, kuri pieņemti atbilstoši regulai par tirdzniecības aizsardzības pasākumiem LESD 207. panta izpratnē, un tādējādi attiecas tieši uz situāciju, kad šī iestāde īsteno Savienības aktus.

51 Ņemot vērā šos apstākļus, nevar tikt uzskatīts, ka tāds lēmums, kāds ir apstrīdētais lēmums, būtu pieņemts, īstenojot izpildu pilnvaras, kas Padomei ir piešķirtas saskaņā ar LESD 291. panta 2. punktu.

52 Turklāt jākonstatē, ka Regulā Nr. 1173/2011, atbilstoši kurai tika pieņemts apstrīdētais lēmums, nav nekādas norādes uz LESD 291. panta 2. punktu.

53 Bez tam šī regula ir pamatota ar LESD 121. un 136. pantu, kā norādīts šī sprieduma 9. punktā. Tas, ka Padomei, balstoties uz šiem pantiem, ir piešķirtas pilnvaras, kuru izmantošana ir izpaudusies šajā lēmumā, nav pamatots ar nepieciešamību nodrošināt minētās regulas vienveidīgu īstenošanu, bet gan, kā norādīts tās 16. un 25. apsvērumā, ar virzību uz mērķi, kas ir novērst, ka dalībvalstis nepareizi atspoguļo datus, kas ir būtiski, kad Padome izmanto tai LESD 121. un 126. pantā noteikto atbildību dalībvalstu ekonomikas un budžeta politikas koordinācijas jomā.

54 No tā izriet, ka šīs prasības izskatīšana ir Tiesas kompetencē.

Par prasību

55 Savas prasības pamatojumam Spānijas Karalistes izvirza četrus pamatus attiecīgi par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, par tiesību uz labu pārvaldību pārkāpumu, par pārkāpuma neesamību un par naudas soda, ko Padome tai uzlikusi, nesamērīgo raksturu.

Par pirmo pamatu par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

56 Spānijas Karaliste norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāptas tiesības uz aizstāvību, kas garantētas Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 3. punktā, kā arī Deleģētajā lēmumā 2012/678, jo ar šo lēmumu tā ir vainota pārkāpumā, pamatojoties uz informāciju, kas iegūta, veicot virkni apmeklējumu Spānijā 2012. gada maijā, jūnijā un septembrī, kā arī 2013. gada septembrī.

57 Pirmkārt, trīs pirmie apmeklējumi, kuru laikā šī informācija tika iegūta, esot notikuši brīdī, kad dalībvalstīm, pret kurām tiek vērstas izmeklēšanas procedūras, pamatojoties uz Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 3. punktu, tiesības uz aizstāvību vēl nebija garantētas, jo Deleģētais lēmums 2012/678 vēl nebija stājies spēkā. Turklāt visa informācija esot iegūta pat pirms izmeklēšanas procedūras sākšanas 2014. gada jūlijā, un tātad ārpus šajā deleģētajā lēmumā paredzētās procedūras un neievērojot tiesības tikt informētai, kādas minētajā deleģētajā lēmumā ir garantētas attiecīgajai dalībvalstij. Starp citu, ar šo pašu deleģēto lēmumu Komisijai esot prasīts veikt metodikas izpētes apmeklējumu, pirms tiek sākta izmeklēšanas procedūra; šajā gadījumā tāds apmeklējums neesot noticis.

58 Otrkārt, apstākļi, kādos minētā informācija tika iegūta, neatbilstot prasībām, ko Savienības likumdevējs izvirzījis, lai nodrošinātu tiesību uz aizstāvību ievērošanu. Šajā ziņā Spānijas Karaliste norāda, ka Regula Nr. 479/2009 nav juridiskais pamats, kas ļautu *Eurostat* iegūt informāciju par iespējamu nepareizu atspoguļojumu Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkta izpratnē, un ka tā nav tikusi iepriekš informēta par šajā lietā veikto apmeklējumu patieso priekšmetu. Šādos apstākļos Spānijas iestādes esot sadarbojušās ar Komisiju, neparedzēdamas, ka šīs iestādes savāktā informācija vēlāk var tikt izmantota, lai pamatotu izmeklēšanas procedūras sākšanu.

59 Padome, ko atbalsta Komisija, atbild pirmām kārtām, ka apmeklējumi pirms lēmuma par izmeklēšanas sākšanu tika rīkoti, pamatojoties uz Regulu Nr. 479/2009 un nolūkā saņemt pārskatītos datus, ko Spānijas Karaliste paziņojusi 2012. gada maijā, pēc provizoriskās iesniegšanas 2012. gada aprīlī.

60 Otrām kārtām Komisija esot ievērojusi Spānijas Karalistes tiesības uz aizstāvību, sākot ar lēmumu par izmeklēšanas sākšanu. It īpaši tā, paziņodama minēto lēmumu, esot šai dalībvalstij darījusi zināmu informāciju, kas bija tās rīcībā par būtisku norāžu par faktiem, kuri var veidot nepareizus atspoguļojumus, esamību saskaņā ar Deleģēto lēmumu 2012/678. Pēc tam Komisija esot ievērojusi dažādās tiesības, kas Spānijas Karalistei ir garantētas ar Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 3. punktu. Katrā ziņā, pat ja tiesību uz aizstāvību pārkāpums tika izdarīts, Spānijas Karaliste neesot pierādījusi, ka tas ir ietekmējis procedūras iznākumu un šajā ziņā pamato apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

Tiesas vērtējums

61 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesību uz aizstāvību ievērošana jebkurā procedūrā, kas uzsākta pret kādu personu un kuras iznākumā var tikt pieņemts nelabvēlīgs akts, ir Savienības tiesību pamatprincips, pirmkārt, kurš jānodrošina pat tad, ja šajā jomā trūkst konkrētu tiesību normu, un, otrkārt, kurš prasa, lai personai, pret kuru šāda procedūra ir sākta, tiktu dota iespēja atbilstoši darīt zināmu savu viedokli par faktiem un Savienības tiesību pārkāpumu, kuros tā tiek vainota, pirms tiek pieņemts lēmums, kas būtiski ietekmē tās intereses (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1986. gada 10. jūlijs, Beļģija/Komisija, 40/85, EU:C:1986:305, 28. punkts; 1992. gada 12. februāris, Nīderlande u.c./Komisija, C-48/90 un C-66/90, EU:C:1992:63, 44. un 45. punkts, kā arī 2016. gada 14. jūnijs, *Marchiani*/Parlaments, C-566/14 P, EU:C:2016:437, 51. punkts).

62 Šajā lietā nav apstrīdēts tas, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz informāciju, ko Komisijas dienests, tas ir, *Eurostat*, ieguva, veicot apmeklējumus Spānijā 2012. gada maijā, jūnijā un septembrī, kā arī 2013. gada septembrī, proti, pirms 2014. gada 11. jūlijā tika pieņemts lēmums par izmeklēšanas sākšanu, un trijos no šiem apmeklējumiem – pirms 2012. gada 26. novembrī stājās spēkā Deleģētais lēmums 2012/678.

63 Tātad ir jāpārbauda pirmām kārtām, vai tas, ka šī informācija tika iegūta pirms šiem diviem notikumiem, nozīmē, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pieļauts tiesību uz aizstāvību pārkāpums.

64 Šajā ziņā ir jānorāda, ka attiecībā uz tādām izmeklēšanas procedūrām, kādas rezultātā ir pieņemts apstrīdētais lēmums, Parlaments un Padome ir pieņēmuši konkrētas tiesību normas, lai nodrošinātu tiesību uz aizstāvību ievērošanu. Tās ir ietvertas Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 3. punktā un ir piemērojamas kopš tās stāšanās spēkā 2011. gada 13. decembrī. Šajās konkrētajās tiesību normās ir paredzēts, ka Komisijai ir pilnvaras lemt par izmeklēšanas uzsākšanu, ja tā uzskata, ka pastāv būtiskas norādes par tādu faktu esamību, kuri var veidot nepareizu atspoguļojumu. Turklāt tajās pašās normās šai iestādei ir noteikts pienākums gadījumā, ja tā izmanto šīs pilnvaras, pilnībā ievērot attiecīgās dalībvalsts tiesības uz aizstāvību, un, konkrētāk, ņemt vērā paskaidrojumus, ko šī dalībvalsts sniegusi izmeklēšanas gaitā, kā arī uzklausīt šo dalībvalsti, pirms Komisija iesniedz Padomei lēmuma priekšlikumu, tā, lai šis lēmums būtu balstīts vienīgi uz faktiem, par kuriem minētā dalībvalsts ir varējusi sniegt apsvērumus.

65 Tādējādi Komisija kopš 2011. gada 13. decembra ne vien ir tiesīga iegūt informāciju par būtisku norāžu par faktiem, kuri var veidot nepareizu atspoguļojumu Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkta izpratnē, esamību, bet tai arī ir pienākums iegūt šādu informāciju, pirms tā atbilstoši šīs regulas 8. panta 3. punktam sāk kādu izmeklēšanas procedūru, kurā pēc tam pilnībā būs jānodrošina šai dalībvalstij garantēto tiesību uz aizstāvību ievērošana.

66 Šādos apstākļos ir uzskatāms, ka, tā kā dažādie apmeklējumi, kas šajā gadījumā veikti Spānijā, tika rīkoti no 2012. gada maija un tātad pēc Regulas Nr. 1173/2011 stāšanās spēkā 2011. gada 13. decembrī, fakts, ka *Eurostat* to laikā ir ieguvis šī sprieduma 62. punktā minēto informāciju, nenozīmē, ka ar apstrīdēto lēmumu būtu izdarīts tiesību uz aizstāvību pārkāpums.

67 Otrām kārtām attiecībā uz Spānijas Karalistes argumentiem par to, ka apstākļi, kādos šī informācija tika iegūta, neatbilstot prasībām, ko Savienības likumdevējs izvirzījis, lai nodrošinātu tiesību uz aizstāvību ievērošanu, ir uzskatāms, ka principā, kā izriet no šī sprieduma 64. punkta, tikai pēc Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 3. punktā paredzētās izmeklēšanas procedūras sākšanas attiecīgā dalībvalsts var pilnībā atsaukties uz minētajām tiesībām, jo vienīgi šīs procedūras iznākums var būt lēmums, ar ko minētajai dalībvalstij tiek piemērota sankcija tādēļ, ka tā ir sniegusi nepareizu atspoguļojumu minētā panta 1. punkta izpratnē.

68 Taču no Tiesas judikatūras arī izriet, ka ir jāraugās, lai tiesību uz aizstāvību īstenošana procedūrā, kuras rezultātā var tikt pieņemts akts, ar ko tiek konstatēta pārkāpuma esamība, netiktu apdraudēta gadījumā, ja pirms šīs procedūras sākšanas tiek organizētas darbības, kuras ļauj iegūt informāciju, kam var būt izšķiroša nozīme šāda pārkāpuma konstatēšanā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2004. gada 7. janvāris, *Aalborg Portland* u.c./Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P, EU:C:2004:6, 63.–65. punkts, kā arī 2017. gada 27. aprīlis, *FSL* u.c./Komisija, C-469/15 P, EU:C:2017:308, 43. punkts).

69 Šajā lietā ir jākonstatē, ka, tieši pamatojoties uz Regulu Nr. 479/2009, *Eurostat* ir veicis apmeklējumus, kuri ļāva tam iegūt informāciju, uz kuru Padome balstījās apstrīdētajā lēmumā. Kā izriet no vēstulēm un ziņojumiem, kas pievienoti prasības pieteikuma pielikumos, vispirms divi apmeklējumi, kuri notika 2012. gada jūnijā un septembrī, tika rīkoti kā "ar dialogu saistīti apmeklējumi" šīs regulas 11.a panta izpratnē, turpinot – apmeklējums, kurš notika 2012. gada maijā, bija kā "tehnisks sagatavošanas apmeklējums" pirmajam no šiem diviem ar dialogu saistītajiem apmeklējumiem un visbeidzot – apmeklējums, kas tika rīkots 2013. gada septembrī, bija kā "*ad hoc* apmeklējums".

70 Šādos apstākļos ir jānosaka, vai tas, ka tika iegūta informācija par iespējamo nepareizo atspoguļojumu esamību Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkta izpratnē, ar Regulu Nr. 479/2009 ir atļauts, un, ja tā – vai apstākļi, kādos tika rīkoti apmeklējumi, kuru laikā šajā lietā tika iegūta šī informācija, atbilda procesuālajām prasībām, ko paredzējis Savienības likumdevējs, un saglabāja Spānijas Karalistei iespēju īstenot savas tiesības uz aizstāvību vēlākajā izmeklēšanas procedūrā.

71 Attiecībā uz, pirmkārt, jautājumu, vai tas, ka tika iegūta informācija par iespējamo nepareizo atspoguļojumu esamību, ar Regulu Nr. 479/2009 ir atļauts, ir jānorāda, no vienas puses, ka šīs regulas 3. panta 1. punktā dalībvalstīm ir prasīts divreiz gadā paziņot Komisijai datus par savu plānoto un faktisko valdības budžeta deficītu un valdības parāda apmēru, lai [Komisija] un Padome varētu īstenot savus attiecīgos pienākumus atbilstoši LESD 121. un 126. pantam, kā arī 12. protokolam. Tieši tad, ja dalībvalsts sniedz par šiem datiem nepareizus atspoguļojumus, Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkts ļauj Padomei vainot dalībvalsti pārkāpumā un uzlikt tai naudas sodu, kā ģenerāladvokāte ir uzsvērusi secinājumu 66. punktā.

72 No otras puses, Regulas Nr. 479/2009 8. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar šīs regulas preambulas 9. un 10. apsvērumu, tieši *Eurostat* nosaka pienākumu Komisijas vārdā veikt objektīvu un neatkarīgu izvērtējumu par šo datu kvalitāti, kontrolējot to atbilstību uzskaites noteikumiem, to pilnīgumu, to ticamību, to savlaicīgumu un to konsekvenci. Šajā nolūkā *Eurostat* tostarp ir pilnvaras atbilstoši tās pašas regulas 11.a pantam veikt tā sauktos "ar dialogu saistītos" apmeklējumus dalībvalstīs, lai caurskatītu iesniegtos datus, veiktu to metodikas un uzskaites izvērtējumu, kā arī konstatētu riska faktorus vai iespējamas problēmas saistībā ar to kvalitāti. Tātad šis Komisijas dienests ir pilnvarots šajā saistībā vispārīgi konstatēt riska faktorus un iespējamās problēmas saistībā ar attiecīgo datu kvalitāti.

73 Tādējādi Regula Nr. 479/2009, precīzāk, tās 11.a pants, bija juridiskais pamats, kas ļāva *Eurostat* tādos apmeklējumos, kādi bija šī sprieduma 69. punktā minētie divi ar dialogu saistītie apmeklējumi un tehniskais sagatavošanas apmeklējums, iegūt informāciju par iespējamiem nepareiziem atspoguļojumiem.

74 Attiecībā uz tajā pašā punktā pieminēto ceturto apmeklējumu, kas tika veikts, lai konkrēti veiktu izpēti par Valensijas autonomā apgabala kontiem, protams, ir jākonstatē, ka šāds apmeklējums nav skaidri paredzēts Regulā Nr. 479/2009.

75 Tomēr šīs regulas 11. pantā ir paredzēts, ka *Eurostat* uztur pastāvīgu dialogu ar dalībvalstu statistikas iestādēm. Šāds pastāvīgs dialogs noteikti nozīmē, ka *Eurostat* var veikt dažādus apmeklējumus un uzdevumus, kas, tam īstenojot savu atbildību, nepieciešami papildus minētajā pantā konkrēti norādītajiem apmeklējumiem. Turklāt Regulas Nr. 1173/2011 preambulas 7. un 8. apsvērumā Komisija ir konkrēti aicināta saistībā ar minēto pastāvīgo dialogu veikt uzdevumus uz vietas un uzraudzības uzdevumus dalībvalstīs.

76 Šādos apstākļos ir uzskatāms, ka Regulas Nr. 479/2009 11. pants bija juridiskais pamats, kas ļāva *Eurostat* šajā ceturtajā apmeklējumā iegūt informāciju par iespējamiem nepareiziem atspoguļojumiem.

77 Turklāt attiecībā uz Spānijas Karalistes argumentu, ka pirms izmeklēšanas procedūras sākšanas metodikas izpētes apmeklējums būtu jāveic, pietiek konstatēt, ka Deleģētā lēmuma 2012/678 2. panta 3. punktā ir paredzēts, ka Komisija var izvēlēties nesākt izmeklēšanu, kamēr nav veikts šāds apmeklējums, tomēr nenosakot tai šādu pienākumu.

78 Otrkārt, attiecībā uz jautājumu, vai četri aplūkotie apmeklējumi tika veikti, ievērojot Savienības likumdevēja noteiktās procesuālās prasības, un tādā veidā, lai netiktu apdraudēta tiesību uz aizstāvību īstenošana, kādas Spānijas Karalistei ir grantētas saistībā ar vēlāko izmeklēšanas procedūru, ir jāpiebilst, no vienas puses, ka Regulas Nr. 479/2009 11. panta 2. punktā ir paredzēts, ka provizoriskie konstatējumi, kas veikti dalībvalstīs rīkotajos ar dialogu saistītajos apmeklējumos, ir jānosūta šīm dalībvalstīm, lai tās varētu izteikt savus apsvērumus.

79 Šajā lietā provizoriskie konstatējumi, kas izdarīti saistībā ar tehnisko sagatavošanas apmeklējumu un diviem ar dialogu saistītajiem apmeklējumiem, kas minēti šī sprieduma 69. punktā, tika nosūtīti Spānijas Karalistei apsvērumu izteikšanai, kā apliecināts prasības pieteikuma pielikumā pievienotajā *Eurostat* ziņojumā, kurā ir iekļauti šīs dalībvalsts apsvērumi, ko tā izteikusi pēc šī dokumenta

provizoriskās versijas paziņošanas. Turklāt minētā dalībvalsts iepriekš tika sīki informēta par šo apmeklējumu precīzu priekšmetu un it īpaši par faktu, ka tie citu jautājumu starpā attieksies uz datiem par Valensijas autonomo apgabalu, kā izriet no tajā pašā 69. punktā minētajiem dokumentiem.

80 No otras puses, Spānijas Karaliste pirms 2013. gada septembrī rīkotā apmeklējuma tika pietiekami skaidri un precīzi informēta, ka šis apmeklējums tostarp attieksies uz iespējamiem nepareiziem atspoguļojumiem, kas veikti saistībā ar datiem par Valensijas autonomo apgabalu, kā ir redzams no tiem pašiem dokumentiem.

81 Šādos apstākļos ir uzskatāms, ka ar apstākļiem, kādos tika rīkoti apmeklējumi, kurus *Eurostat* veica Spānijā 2012. gada maijā, jūnijā un septembrī, kā arī 2013. gada septembrī un kuru laikā tika iegūta informācija, ar ko ir pamatots apstrīdētais lēmums, bija ievērotas Savienības tiesībās paredzētās procesuālās prasības.

82 Tādējādi ir uzskatāms, ka Spānijas Karalistes tiesību uz aizstāvību īstenošanu saistībā ar izmeklēšanas procedūru, kura notika pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, neapdraudēja dažādie apmeklējumi, kuru rezultātā *Eurostat* ieguva minēto informāciju pirms šīs procedūras sākšanas.

83 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Padome apstrīdētajā lēmumā ir balstījusies uz šajos apmeklējumos iegūto informāciju, nepārkāpdama Spānijas Karalistes tiesības uz aizstāvību.

84 Tādējādi pirmais pamats nav pamatots.

Par otro pamatu par tiesību uz labu pārvaldību pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

85 Spānijas Karaliste apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāptas tiesības uz labu pārvaldību, kas noteiktas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 41. panta 1. punktā.

86 Prasībai par objektīvo objektivitāti, kas raksturīga šīm tiesībām, neatbilstot tas, ka Komisija izmeklēšanas procedūru, kura balstīta uz Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 3. punktu, uzdod veikt personām, kuras iepriekš ir piedalījušās apmeklējumos, kuru rezultātā šī iestāde uzskata, ka pastāv būtiskas norādes par tādu faktu esamību, kuri pamato šādas procedūras sākšanu. Šajā lietā trīs no četrpadsmit darbiniekiem, kuri piedalījās *Eurostat* veiktajos apmeklējumos Spānijā, pirms tika pieņemts lēmums par izmeklēšanas sākšanu, esot ietilpuši arī četru cilvēku komandā, kurus Komisija vēlāk piesaistīja attiecībā uz minēto procedūru. Turklāt dienests, kurā strādā šīs trīs personas, proti, *Eurostat*, radot neobjektivitātes risku, jo tas ir atbildīgs par datu par dalībvalstu iesniegto datu par parādu un budžeta deficītu izvērtēšanu un tādēļ tas esot ieinteresēts tajā, lai tiktu veikta izmeklēšanas procedūra pret dalībvalsti, kura tiek vainota manipulācijās ar šiem datiem. Šādos apstākļos esot jāsecina, ka izmeklēšanas procedūra tika veikta apstākļos, kuri nenodrošināja Komisijas objektīvo objektivitāti, un ka šis tiesību uz labu pārvaldību pārkāpums padara apstrīdēto lēmumu, ko Padome pieņēmusi minētās procedūras beigās, par prettiesisku.

87 Vienlaikus norādot, ka Spānijas Karaliste nevar atsaukties uz Hartas 41. panta 1. punktu, jo tā ir dalībvalsts, nevis persona šīs normas nozīmē, Padome, ko atbalsta Komisija, piekrīt, ka šī dalībvalsts var sev par labu atsaukties uz labas pārvaldības principu kā Savienības tiesību vispārējo principu. Taču ar to, ka Komisija izmeklēšanas procedūru, kas sākta atbilstoši Regulai Nr. 1173/2011, uzdod veikt darbiniekiem, kuri iepriekš ir piedalījušies apmeklējumos, kuri rīkoti, pamatojoties uz Regulu Nr. 479/2009, šis princips neesot pārkāpts, jo procesuālais regulējums attiecībā uz šīm abām

[darbībām] ir juridiski atšķirīgs. Tas tā it īpaši esot tādēļ, ka šādas izmeklēšanas procedūras beigās nevis Komisija, bet cita iestāde, proti, Padome, ir aicināta pieņemt lēmumu par manipulācijas ar statistikas datiem esamību un piemērot attiecīgajai dalībvalstij naudas sodu.

Tiesas vērtējums

88 Hartas 41. panta "Tiesības uz labu pārvaldību", kas ietilpst šīs hartas V sadaļas "Pilsoņu tiesības" normās, 1. punktā tostarp ir noteikts, ka ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs.

89 Šajā lietā uz minēto tiesību normu atsaucas dalībvalsts. Nepaužot nostāju jautājumā par to, vai dalībvalsts var tikt uzskatīta par "personu" šīs normas izpratnē vai tikt tai pielīdzināta un vai tādējādi tā var atsaukties uz minētajā normā noteiktajām tiesībām – ko Padome un Komisija apstrīd –, ir jānorāda, ka šīs tiesības atspoguļo Savienības tiesību vispārēju principu (spriedums, 2014. gada 8. maijs, *N.*, C-604/12, EU:C:2014:302, 49. punkts), uz kuru dalībvalstis savukārt var atsaukties un attiecībā uz kuru tātad ir jāizvērtē apstrīdētā lēmuma tiesiskums.

90 No Tiesas judikatūras izriet, ka Savienības iestādēm ir jāievēro minētais vispārējais tiesību princips administratīvajās procedūrās, kuras sāktas pret dalībvalstīm un kuru rezultātā var tikt pieņemti tām nelabvēlīgi lēmumi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2004. gada 15. jūlijs, Spānija/Komisija, C-501/00, EU:C:2004:438, 52. punkts, kā arī 2015. gada 24. jūnijs, Vācija/Komisija, C-549/12 P un C-54/13 P, EU:C:2015:412, 89. punkts un tajā minētā judikatūra).

91 It īpaši šīm iestādēm ir jāievēro objektivitātes prasība abās tās daļās, kas ir, pirmkārt, subjektīvā objektivitāte, atbilstoši kurai nevienam attiecīgās iestādes darbiniekam nedrīkst pastāvēt aizspriedumi vai personīgs pieņēmums, un, otrkārt, objektīvā objektivitāte, saskaņā ar kuru šai iestādei ir jāsniedz pietiekamas garantijas, lai varētu izslēgt jebkādas leģitīmas šaubas attiecībā uz iespējamiem aizspriedumiem (spriedums, 2013. gada 11. jūlijs, *Ziegler*/Komisija, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 154. un 155. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

92 Šajā lietā, lai gan Spānijas Karaliste neapstrīd Komisijas subjektīvo objektivitāti, tā toties apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir prettiesisks, jo šī iestāde nav izpildījusi prasību par objektīvo objektivitāti, uzdodama izmeklēšanas procedūru veikt komandai, kura lielā mērā sastāvēja no *Eurostat* darbiniekiem, kuri jau bija piedalījušies šī dienesta rīkotajos apmeklējumos Spānijā, pirms tika sākta minētā procedūra.

93 Iesākumā ir jānorāda – kā Spānijas Karaliste ir pamatoti norādījusi –, ka Padomei un Komisijai nav pamata apgalvot, ka šādi argumenti būtu jānoraida tādēļ, ka apstrīdēto lēmumu izmeklēšanas procedūras beigās pieņēma Padome, nevis Komisija.

94 Ņemot vērā Tiesas judikatūru, kas minēta šī sprieduma 91. punktā, ir uzskatāms, ka, ja vairākām Savienības iestādēm ir noteikta īpaša un nošķirta atbildība procedūrā, kas sākta pret dalībvalsti un kuras rezultātā var tikt pieņemts tai nelabvēlīgs lēmums, tad katrai no šīm iestādēm, ciktāl tas uz katru no tām attiecas, ir jāievēro prasība par objektīvo objektivitāti. Tātad pat gadījumā, ja tikai viena no tām nav ievērojusi šo prasību, šāda pienākuma neizpilde var padarīt citas iestādes attiecīgās procedūras beigās pieņemto lēmumu par prettiesisku.

95 Tādējādi Tiesai ir jānosaka, vai Komisija sniedz pietiekamas garantijas, lai varētu izslēgt jebkādas leģitīmas šaubas attiecībā uz tās iespējamiem aizspriedumiem, tad, ja tā izmeklēšanas procedūru, kādas rezultātā ir pieņemts apstrīdētais lēmums, uzdod veikt komandai, kura lielā mērā sastāv no *Eurostat* darbiniekiem, kuri jau ir piedalījušies šī dienesta rīkotajos apmeklējumos attiecīgajā dalībvalstī, pirms ir sākta minētā procedūra.

96 Šajā ziņā jākonstatē, ka, pirmkārt, uz šiem apmeklējumiem un, otrkārt, uz šo izmeklēšanas procedūru attiecas nošķirts tiesiskais regulējums un tiem ir atšķirīgs mērķis.

97 Apmeklējumu, ko *Eurostat* dalībvalstīs var veikt, pamatojoties uz Regulas Nr. 479/2009 11. un 11.a pantu, mērķis ir ļaut šim Komisijas dienestam saskaņā ar tās pašas regulas 8. panta 1. punktu veikt kvalitātes izvērtējumu datiem, ko dalībvalstis divreiz gadā sniedz attiecībā uz savu valdības parādu un valdības budžeta deficītu, kā izriet no šī sprieduma 72.–75. punkta.

98 Savukārt izmeklēšanas procedūras, ko reglamentē Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 3. punkts, mērķis saskaņā ar šo normu ir ļaut Komisijai veikt visu veidu nepieciešamo izmeklēšanu, lai noteiktu, vai pastāv nepareizs atspoguļojums attiecībā uz minētajiem datiem, kas būtu pieļauts tīši vai rupjas neuzmanības dēļ, ja tā uzskata, ka pastāv būtiskas norādes par faktiem, kuri var veidot šādu atspoguļojumu.

99 Ņemot vērā šos nošķirtos tiesiskos regulējumus un šos atšķirīgos mērķus, ir uzskatāms, ka, pat ja, pirmkārt, dati, uz kuriem attiecas minētie apmeklējumi, un, otrkārt, šī izmeklēšanas procedūra var daļēji sakrist, tad savukārt vērtējumi, ko *Eurostat* un Komisija attiecīgi ir aicināti sniegt attiecībā uz šiem datiem, noteikti ir atšķirīgi.

100 Tādējādi vērtējumi, ko *Eurostat* sniedzis par dažu no šiem datiem kvalitāti šajā dalībvalstī veikto apmeklējumu beigās, paši par sevi nerada pieņēmumus par nostāju, kādu Komisija varētu ieņemt attiecībā uz nepareizu atspoguļojumu esamību attiecībā uz šiem pašiem datiem gadījumā, ja minētā iestāde nolemtu pēc tam sākt par to izmeklēšanas procedūru.

101 No tā izriet, ka fakts, ka izmeklēšanas procedūru, pamatojoties uz Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktu, tika uzdots veikt komandai, kura lielā mērā sastāvēja no *Eurostat* darbiniekiem, kuri jau bija piedalījušies šī dienesta rīkotajos apmeklējumos attiecīgajā dalībvalstī, pamatojoties uz Regulu Nr. 479/2009, pirms šīs procedūras sākšanas, pats par sevi neļauj Tiesai secināt, ka lēmums, kas pieņemts minētās procedūras beigās, būtu prettiesisks tādēļ, ka nav izpildīta Komisijai izvirzītā prasība par objektīvo objektivitāti.

102 Turklāt jānorāda, no vienas puses, ka nevis *Eurostat*, kura atbildība ir skaidri noteikta Regulā Nr. 479/2009, kā izklāstīts šī sprieduma 72. punktā, bet gan Komisija – un tātad komisāri, kuri rīkojas koleģiāli, – ir tā, kurai Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 3. punktā ir paredzētas, pirmkārt, pilnvaras izlemt sākt izmeklēšanas procedūru, otrkārt, atbildība attiecībā uz izmeklēšanas veikšanu un, treškārt, iespēja sniegt Padomei ieteikumus un priekšlikumus, kuri šīs izmeklēšanas beigās ir jāsniedz.

103 No otras puses, Regula Nr. 1173/2011 *Eurostat* darbiniekiem, tiem veicot izmeklēšanas procedūru, nenosaka nekādu atsevišķu atbildību.

104 Šādos apstākļos ir uzskatāms, ka loma, kāda *Eurostat* darbiniekiem ir uzticēta minētajā izmeklēšanas procedūrā, nav izšķiroša nedz attiecībā uz šīs procedūras norisi, nedz iznākumu.

105 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka nevar uzskatīt, ka tas, ka izmeklēšanas procedūru ir uzdots veikt komandai, kura lielā mērā sastāvēja no *Eurostat* darbiniekiem, kuri jau bija piedalījušies šī dienesta rīkotajos apmeklējumos Spānijā, pirms tika sākta minētā procedūra, nozīmētu, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija, iespējams, nav izpildījusi prasību par objektīvo objektivitāti.

106 Tādējādi otrais pamats nav pamatots.

Par trešo pamatu par pārkāpuma neesamību

Lietas dalībnieku argumenti

107 Spānijas Karaliste apgalvo, ka dažādie nosacījumi, kas izvirzīti Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktā, lai Padome varētu pamatoti atzīt pārkāpuma esamību, šajā lietā netika izpildīti.

108 Šajā ziņā minētā dalībvalsts apgalvo, pirmkārt, ka fakti, kuros tā tiek vainota, nevar tikt kvalificēti kā "nepareizs atspoguļojums". Esot jānošķir fakti, kuri veido nepareizu atspoguļojumu, kas ir pārkāpums, kurš aizliegts ar Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktu, no faktiem, kas saistīti vienīgi ar datu, kuri iepriekš sniegti *Eurostat*, caurskatīšanu, kas ir ar Regulas Nr. 479/2009 6. pantu atļauta darbība. Precīzāk, Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkts esot jāsaprot tādējādi, ka tas ļauj vienīgi Padomei piemērot sankcijas par nepareizu atspoguļojumu, ko dalībvalstis pieļauj attiecībā uz faktiskajiem datiem. Savukārt esot uzskatāms, ka nepareizs atspoguļojums attiecībā uz plānotajiem datiem neietilpst šīs tiesību normas piemērošanas jomā. Pretēja interpretācija atņemtu Regulas Nr. 479/2009 6. pantam piemērojamību, ciktāl tajā dalībvalstīm ir atļauts caurskatīt savus plānotos datus, ko tās iepriekš ir sniegušas *Eurostat*. Šajā lietā esot bijis uzskatāms, ka uz faktiem, kas minēti apstrīdētajā lēmumā, attiecas plānoto datu, kas Komisijai sniegti 2012. gada 30. marta paziņojumā, caurskatīšana; *Eurostat* to esot pieņēmis zināšanai, publicējot attiecīgos caurskatītos datus.

109 Otrkārt, esot uzskatāms, ka Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkts neļauj Padomei piemērot sankcijas par jebkādiem nepareiziem atspoguļojumiem, bet gan tikai par tādiem nepareiziem atspoguļojumiem, kuru rezultātā ir tikusi apdraudēta ekonomikas un budžeta koordinācija un uzraudzība, ko Padome, kā arī Komisija nodrošina atbilstoši LESD 121. un 126. pantam un 12. protokolam. Šajā lietā nepareizs atspoguļojums, kurā Spānijas Karaliste tiek vainota, neesot būtiski liedzis Padomei un Komisijai īstenot savu atbildību šajā ziņā tādēļ, ka attiecīgie dati vēlāk ir ātri caurskatīti, un attiecīgo izdevumu apmēra dēļ.

110 Treškārt, Spānijas Karaliste nevarot tikt vainota nopietnā nolaidībā. Apstrīdētais lēmums esot vērsts galvenokārt uz nepareiza atspoguļojuma esamību, jo tas attiecas uz tikai uz vienas autonomās vienības budžeta deficītu no visa budžeta deficīta, bet attiecīgā dalībvalsts kopumā esot rīkojusies ar pienācīgu rūpību. Turklāt šajā lēmumā vispār neesot ņemta vērā minētās dalībvalsts sadarbība Komisijas veiktajā izmeklēšanā pēc tam, kad šī dalībvalsts bija spontāni paziņojusi šai iestādei par attiecīgajiem pārkāpumiem.

111 Padome, ko atbalsta Komisija, vispirms iebilst, ka fakts, ka *Eurostat* publicē datus, kas ir caurskatīti saskaņā ar Regulas Nr. 479/2009 6. pantu, neliedz piemērot attiecīgajai dalībvalstij sankciju atbilstoši Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktam, ja šie dati tiek publicēti pēc nepareiza atspoguļojuma.

112 Turpinot Padome un Komisija vērš uzmanību uz to, ka Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktā ir atļauts piemērot sankciju par datu par budžeta deficītu un parādu, kuriem ir nozīme LESD 121. un 126. panta, kā arī 12. protokola piemērošanā, jebkādu nepareizu atspoguļojumu. Visi šie dati esot būtiski to ekonomikas un budžeta koordinācijas un uzraudzības uzdevumiem, kā izrietot no Regulas Nr. 1173/2011 16. apsvēruma. Šādos apstākļos nepareiza atspoguļojuma iedarbība esot jāņem vērā, nevis nosakot, vai pastāv pārkāpums, bet gan tikai aprēķinot atbilstošo naudas sodu, kā ir atļauts Deleģētajā lēmumā 2012/678 un kā esot darīts šajā lietā.

113 Visbeidzot, attiecībā uz to, vai pastāv nopietna nolaidība, kurā vainojama Spānijas Karaliste, Padome un Komisija uzskata, pirmkārt, ka šī dalībvalsts ir uzskatāma par atbildīgu par tās teritoriālo vienību darbībām, kā tas būtu attiecībā uz prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, un ka apgalvojums, ka minētā dalībvalsts esot spontāni paziņojusi Komisijai par nepareizā atspoguļojuma esamību, neatbilstot faktiem. Otrkārt, šīs dalībvalsts sadarbība izmeklēšanas gaitā neietekmējot Regulas

Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktā paredzētā pārkāpuma esamības noteikšanu, tomēr tā varot tikt ņemta vērā kā atbildību mīkstinošs apstāklis, aprēķinot naudas sodu, kā ir atļauts Deleģētajā lēmumā 2012/678 un kā esot darīts šajā lietā.

Tiesas vērtējums

114 Uzreiz ir jākonstatē, ka Spānijas Karaliste neapstrīd faktus, ko Padome izmantojusi pret to. Tātad nav strīda vispirms par to, ka datos, ko šī dalībvalsts bija sniegusi *Eurostat* 2012. gada 30. martā, tās faktiskais un plānotais budžeta deficīts 2008.–2011. gadam bija samazināts par 4,5 miljardiem EUR, no kuriem 1,9 miljardi EUR attiecās tikai uz vienu pašu Valensijas autonomo apgabalu, turpinājumā par to, ka samazinājums attiecībā uz šo vienību ir izskaidrojams ar faktu, ka šī autonomā apgabala revīzijas birojs vairākus gadus apstiprināja kontus, uz kuriem attiecas pārkāpumi saistībā ar atsevišķu veselības aprūpes izdevumu nereģistrēšanu un uzkrājumu grāmatvedības principa neievērošanu, un visbeidzot par to, ka šī situācija ir turpinājusies, neraugoties uz šī autonomā apgabala revīzijas palātas atkārtotajiem paziņojumiem.

115 Savukārt Spānijas Karaliste apstrīd faktu, ko Padome šādi konstatējusi, juridisko kvalifikāciju, izvirzot trīs argumentu virknes, kuras būtībā atgādinātas šī sprieduma 108.–110. punktā un kuru izvērtēšanai pirmām kārtām ir nepieciešams interpretēt Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktu.

116 Atbilstoši šīs tiesību normas formulējumam, lai Padome varētu konstatēt pārkāpuma esamību, ir jābūt izpildītiem trijiem nosacījumiem. Pirmkārt, ka attiecīgā dalībvalsts ir veikusi nepareizu atspoguļojumu, otrkārt, ka šis nepareizais atspoguļojums attiecas uz datiem par budžeta deficītu un parādu, kuriem ir nozīme LESD 121. un 126. panta vai 12. protokola piemērošanā, un, treškārt, ka šī dalībvalsts ir rīkojusies tīši vai aiz rupjas neuzmanības.

117 Vispirms attiecībā uz pirmo no šiem trijiem nosacījumiem Spānijas Karaliste, kā izriet no šī sprieduma 108. punkta, apgalvo, ka Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkts ir jāsaprot tādējādi, ka nepareizs atspoguļojums, kas sniegts saistībā ar plānotajiem datiem, neietilpst šīs tiesību normas piemērošanas jomā.

118 Šajā ziņā tomēr ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkta formulējums attiecas uz jebkādu nepareizu atspoguļojumu, ko dalībvalstis sniedz, neierobežojot šīs tiesību normas piemērošanas jomu ar atsevišķiem atspoguļojuma vai kļūdu veidiem. Turklāt Regulas Nr. 1173/2011 preambulas 16. apsvērumā, kurā ir izklāstīts minētās tiesību normas mērķis, ir noteikts, ka tās mērķis ir novērst to, ka dalībvalstis sniedz nepareizus atspoguļojumus, nenošķirot dažādus to veidus.

119 Tādējādi ir uzskatāms, ka piemērošanas joma Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktam, tā interpretācijā ņemot vērā šīs regulas preambulas 16. apsvērumu, ietver visus nepareizos atspoguļojumus, ko dalībvalstis sniegušas attiecībā uz datiem par to budžeta deficītu un to parādu, kuri ir jāpaziņo *Eurostat* atbilstoši Regulas Nr. 479/2009 3. pantam, kā pieminēts šī sprieduma 71. punktā, tostarp nepareizos atspoguļojumus par plānotajiem datiem.

120 Par šo secinājumu nerada šaubas Spānijas Karalistes arguments, ka tādu nepareizu atspoguļojumu, kas sniegti attiecībā uz plānotajiem datiem, iekļaušana Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkta piemērošanas jomā atņemtu piemērojamību Regulas Nr. 479/2009 6. pantam, ciktāl dalībvalstīm tajā ir atļauts caurskatīt plānotos datus, ko tās iepriekš ir sniegušas *Eurostat*.

121 Kā izriet no Regulas Nr. 479/2009 6. panta formulējuma, tā mērķis nav sniegt dalībvalstīm iespēju informēt *Eurostat* īpašajā gadījumā, kad tās caurskata plānotos datus pēc tam, kad ir atklāts nepareizs atspoguļojums Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkta izpratnē, bet gan tā mērķis ir noteikt tām vispārīgu pienākumu informēt šo dienestu par visiem gadījumiem, kad ir būtiski caurskatīti iepriekš sniegtie dati. Tātad dalībvalstīm ar to ir noteikts pienākums paziņot gan gadījumus, kad tiek

caurskatīti plānotie dati, gan gadījumus, kad tiek caurskatīti faktiskie dati, neatkarīgi no Padomei sniegtās iespējas piemērot dalībvalstīm sankciju, ja saistībā ar attiecīgajiem datiem ir sniegts nepareizs atspoguļojums. Tātad nepareizo atspoguļojumu par plānotajiem datiem ņemšana vērā Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkta piemērošanas jomā nekādi neietekmē Regulas Nr. 479/2009 6. panta piemērojamību.

122 Tādēļ Spānijas Karalistes arguments, ka Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkts ir jāsaprot tādējādi, ka nepareizie atspoguļojumi, kas sniegti attiecībā uz plānotajiem datiem, neietilpstot šīs tiesību normas piemērošanas jomā, nav pamatots.

123 Turpinot attiecībā uz otro nosacījumu, kas minēts šī sprieduma 116. punktā, Spānijas Karaliste norāda, ka Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktā Padomei tikai esot atļauts piemērot sankcijas par nepareiziem atspoguļojumiem, kuru rezultātā ir tikusi apdraudēta ekonomikas un budžeta koordinācija, kā arī uzraudzība, ko Padome un Komisija nodrošina atbilstoši LESD 121. un 126. pantam un 12. protokolam.

124 Šajā ziņā jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktam Padomei ir atļauts piemērot sankcijas par nepareiziem atspoguļojumiem, ko dalībvalstis sniegušas attiecībā uz datiem par budžeta deficītu un parādu, kuriem ir nozīme LESD 121. un 126. panta, kā arī 12. protokola piemērošanā. Tādējādi šajā tiesību normā šādi atspoguļojumi ir definēti, atsaucoties uz attiecīgo datu priekšmetu, proti, attiecīgās dalībvalsts budžeta deficītu un parādu. Savukārt pretēji tam, ko apgalvo Spānijas Karaliste, tajā nav ietverta neviena norāde uz precīzu iedarbību, kādu varētu radīt minētie atspoguļojumi.

125 Šādos apstākļos Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkts ir jāsaprot tādējādi, ka tajā Padomei ir atļauts piemērot sankcijas par jebkādiem nepareiziem atspoguļojumiem, kas sniegti attiecībā uz datiem par attiecīgās dalībvalsts parādu un budžeta deficītu, neatkarīgi no tā, vai šo nepareizo atspoguļojumu rezultātā ir apdraudēta ekonomikas un budžeta koordinācija, kā arī uzraudzība, ko nodrošina Padome un Komisija.

126 Tātad šī sprieduma 123. punktā minētais Spānijas Karalistes arguments nav pamatots.

127 Visbeidzot attiecībā uz trešo nosacījumu, kas minēts šī sprieduma 116. punktā, saskaņā ar kuru, lai attiecīgo dalībvalsti varētu vainot pārkāpumā, ir jābūt tā, ka tā ir rīkojusies tīši vai aiz rupjas neuzmanības, Spānijas Karaliste apgalvo, ka nevarot uzskatīt, ka šis nosacījums ir izpildīts, jo, pirmkārt, šajā lietā aplūkotie nepareizie atspoguļojumi attiecoties tikai uz viena autonomā apgabala budžeta deficītu no visa budžeta deficīta un, otrkārt, tā ir sadarbojusies Komisijas veiktajā izmeklēšanā pēc tam, kad bija spontāni paziņojusi šai iestādei par attiecīgajiem pārkāpumiem.

128 Pirmkārt, attiecībā uz argumentu par to, ka šajā lietā aplūkotie nepareizie atspoguļojumi attiecas tikai uz viena autonomā apgabala budžeta deficītu no valdības budžeta deficīta, pietiek norādīt, ka vērtējums par attiecīgās dalībvalsts rupjas neuzmanības esamību Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktā paredzētā pārkāpuma kvalifikācijai ir atkarīgs nevis no pārkāpumu, kuru rezultātā šī dalībvalsts sniegusi nepareizos atspoguļojumus, vairāk vai mazāk ierobežotā rakstura, bet gan no tā, cik lielā mērā minētā dalībvalsts nav izpildījusi pienākumu ievērot pienācīgu rūpību, kas tai ir noteikts, sagatavojot un pārbaudot datus, kuri iesniedzami *Eurostat* atbilstoši Regulas Nr. 479/2009 3. pantam.

129 Otrkārt, attiecībā uz apstākli, ka Spānijas Karaliste ir sadarbojusies Komisijas veiktajā izmeklēšanā pēc tam, kad bija spontāni paziņojusi šai iestādei par attiecīgajiem pārkāpumiem, ir jāatgādina – kā ir norādīts šī sprieduma 65. punktā – Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 3. punktā paredzētās izmeklēšanas procedūras sākšanai ir jābūt pamatotai ar to, ka pastāv būtiskas norādes par tādiem faktiem, kuri var veidot nepareizus atspoguļojumus, kas sniegti tīši vai rupjas neuzmanības dēļ.

130 No tā izriet, ka tas, vai pastāv šāda rupja neuzmanība, ir jāizvērtē, ņemot vērā faktus, kuri veido nepareizus atspoguļojumus, abstrahējoties no minētās dalībvalsts izturēšanās pēc šiem atspoguļojumiem.

131 Tādēļ, pretēji Spānijas Karalistes apgalvojumam, nedz apstāklis, ka šajā lietā aplūkotie nepareizie atspoguļojumi attiecas tikai uz viena autonomā apgabala budžeta deficītu no visa budžeta deficīta, nedz fakts, ka šī dalībvalsts ir sadarbojusies Komisijas veiktajā izmeklēšanā pēc tam, kad bija spontāni paziņojusi šai iestādei par attiecīgajiem pārkāpumiem, nevar radīt šaubas par Padomes veikto kvalificēšanu par rupju neuzmanību.

132 Tomēr ir jānorāda, ka, lai gan tas nekādi neietekmē pārkāpuma esamību, fakts, ka attiecīgā dalībvalsts sadarbojas nepareizo atspoguļojumu atklāšanā un izmeklēšanas gaitā, atbilstoši Deleģētā lēmuma 2012/678 14. panta 3. punkta e) apakšpunktam var tikt ņemts vērā kā atbildību mīkstinošs apstāklis, aprēķinot naudas sodu.

133 Visu iepriekš izklāstīto apsvērumu dēļ viss trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto pamatu par naudas soda nesamērīgo raksturu

Lietas dalībnieku argumenti

134 Prasības pieteikumā Spānijas Karaliste ir apgalvojusi, ka ar apstrīdēto lēmumu uzliktais naudas sodu bija nesamērīgs, jo bija nepareizi noteikts laika posms, kas tika ņemts vērā, to aprēķinot.

135 Šajā ziņā minētā dalībvalsts ir norādījusi, ka Padome ir pārkāpusi Deleģētā lēmuma 2012/678 14. panta 2. punktu, atbilstoši kuram naudas sods ir jāaprēķina, ņemot vērā atsauces summu, kas atbilst 5 % no "nepareizā atspoguļojuma [..] budžeta deficīta [..] atkarībā no tā, kam ir lielāka ietekme attiecībā uz konkrētajiem gadiem, uz kuriem attiecas [..] paziņojums". Šī frāze būtu jāsaprot tādējādi, ka Padomei ir vispirms jānovērtē nepareizā atspoguļojuma ietekme uz budžeta deficīta apmēru attiecībā uz katru gadu, uz kuru attiecas paziņojums un kuru skar šāds atspoguļojums, tad jānosaka gads, attiecībā uz kuru šī ietekme ir vislielākā, un visbeidzot jānosaka atsauces summa, pamatojoties tikai uz šo ietekmi. Šajā lietā šādas interpretācijas rezultātā Padomei būtu jānosaka atsauces summa, pamatojoties uz izdevumiem, ko Spānijas Karaliste nav deklarējusi tikai 2011. gadā (proti, 862 miljoniem EUR). Šī iestāde esot noteikusi minēto atsauces summu, pamatodamās uz nedeklarētajiem izdevumiem par visiem gadiem, uz kuriem attiecas 2012. gada 30. marta paziņojums un kurus skar nepareizais atspoguļojums, tas ir, par 2008.–2011. gadu (proti, aptuveni 1,9 miljardiem EUR). Tādēļ būtu pamatoti, ja Tiesa labotu šo kļūdu, samazinot atsauces summu līdz 43,1 miljoniem EUR (94,65 miljonu EUR vietā) un tādējādi samazinātu naudas sodu līdz 8,62 miljoniem EUR (18,93 miljonu EUR vietā).

136 Savā replikā un pēc tam tiesas sēdē Spānijas Karaliste šajā ziņā ir piebildusi, ka Padomes pieļautās kļūdas dēļ šī iestāde esot arī pārkāpusi krimināltiesību normu atpakaļejoša spēka aizlieguma principu.

137 Iebildumu rakstā Padome, ko atbalsta Komisija, iebilst, ka naudas sods, kas uzlikts ar apstrīdēto lēmumu, bija aprēķināts saskaņā ar Deleģētā lēmuma 2012/678 14. panta 2. punktu. Šī tiesību norma esot jāsaprot tādējādi, ka Padomei vispirms ir jānosaka, kuri ir gadi, uz ko attiecas paziņojums un ko skar nepareizs atspoguļojums, tad jānovērtē šī atspoguļojuma visa ietekme uz budžeta deficīta apmēru attiecībā uz visiem attiecīgajiem gadiem un visbeidzot jāpamatojas uz šo visu ietekmi, nosakot naudas soda atsauces summu. Šajā lietā šādas interpretācijas rezultātā Padome esot pamatoti noteikusi atsauces summu, pamatojoties uz izdevumiem, ko Spānijas Karaliste nebija deklarējusi par visiem gadiem, uz ko attiecas tās 2012. gada 30. marta paziņojums un ko skar nepareizs atspoguļojums, proti, par 2008.–2011. gadu.

138 Tajā pašā procesuālajā rakstā Padome arī ir norādījusi, ka, ciktāl Spānijas Karaliste apstrīd Regulas Nr. 1173/2011 piemērošanu ar atpakaļejošu spēku, [jānorāda, ka] nepareizais atspoguļojums, kas ņemts vērā, aprēķinot naudas sodu, bija sniegts 2012. gada 30. martā, proti, pēc tam, kad 2011. gada 13. decembrī bija stājusies spēkā Regula Nr. 1173/2011.

139 Tomēr tiesas sēdē Padome un Komisija norādīja, ka atsaukšanās uz krimināltiesību normu atpakaļejoša spēka aizlieguma principu esot jāuzlūko kā pamats, kas izvirzīts replikas raksta stadijā, proti, kā jauns pamats Tiesas Reglamenta 127. panta 1. punkta izpratnē, kas atbilstoši šai tiesību normai nav pieņemams.

Tiesas vērtējums

– Par pieņemamību

140 Saskaņā ar Reglamenta 127. panta 1. punktu tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesiskiem vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

141 Taču saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru arguments, kas papildina pieteikumā par lietas ierosināšanu izvirzītu pamatu un kam ar to ir cieša saikne, nevar tikt atzīts par nepieņemamu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, Komisija/Parlaments un Padome, C-88/14, EU:C:2015:499, 13. punkts un tajā minētā judikatūra).

142 Šajā lietā vispirms ir jākonstatē, ka Spānijas Karalistes arguments, ka naudas sods, kas uzlikts ar apstrīdēto lēmumu, ir uzlikts, pārkāpjot krimināltiesību normu atpakaļejoša spēka aizlieguma principu, ietilpst replikas raksta argumentos, kuri papildina tās pieteikumā par lietas ierosināšanu izvirzīto ceturto pamatu. Turpinot šī argumenta analīze un šis pamats liek secināt, ka tajos abos ir kritizēts viens un tas pats apstrīdētā lēmuma aspekts, proti, fakts, ka Padome ir aprēķinājusi naudas soda, kuru tā paredzēja uzlikt Spānijas Karalistei, atsauces summu, ņemdama vērā visus nepareizos atspoguļojumus, ko šī dalībvalsts sniegusi 2012. gada 30. marta paziņojumā, attiecībā uz nedeklarētajiem izdevumiem par 2008.–2011. gadu tā vietā, lai ņemtu vērā tikai nepareizos atspoguļojumus, ko šī dalībvalsts sniegusi par 2011. gadu. Šajā saistībā šim argumentam un attiecīgajam pamatam ir cieša saikne.

143 Šo iemeslu dēļ arguments par krimināltiesību normu atpakaļejoša spēka aizlieguma principa pārkāpumu ir jāatzīst par pieņemamu.

– Par lietas būtību

144 Ir jāizskata arguments par krimināltiesību normu atpakaļejoša spēka aizlieguma principa pārkāpumu, jo tas rada šaubas par pašu Spānijas Karalistei uzliktā naudas soda esamību, tad jāizskata argumenti par Deleģētā lēmuma 2012/678 14. panta 2. punkta pārkāpumu, kuri attiecas tikai uz šī naudas soda aprēķināšanas noteikumiem.

145 Pirmām kārtām attiecībā uz argumentu par krimināltiesību normu atpakaļejoša spēka aizlieguma principa pārkāpumu iesākumā ir jānorāda, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka krimināltiesību normu atpakaļejoša spēka aizlieguma princips ir Savienības tiesību vispārējs princips (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1984. gada 10. jūlijs, *Kirk*, 63/83, EU:C:1984:255, 22. punkts, un 2007. gada 8. februāris, *Groupe Danone*/Komisija, C-3/06 P, EU:C:2007:88, 87. punkts). Saskaņā ar šo vispārējo tiesību principu personai inkriminētajam pārkāpumam un par to piemērotajai sankcijai ir jāatbilst pārkāpumam un sankcijai, kādi bija paredzēti brīdī, kad tika izdarīta darbība vai pieļauta bezdarbība,

kas veido šo pārkāpumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1984. gada 10. jūlijs, *Kirk*, 63/83, EU:C:1984:255, 21. punkts, kā arī 2015. gada 8. septembris, *Taricco* u.c., C-105/14, EU:C:2015:555, 56. punkts).

146 Konkrētāk, pirmkārt, minētais vispārējais tiesību princips ir piemērojams arī naudas sodiem, kuriem ir administratīvs raksturs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 202. punkts). Tādējādi naudas soda uzlikšana atbilstoši Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktam nevar pasargāt no šī vispārējā tiesību principa piemērošanas, lai gan minētās regulas 9. pantā ir precizēts, ka šādam sodam ir administratīvs raksturs.

147 Otrkārt, dalībvalstis arī ir tiesīgas atsaukties uz vispārējo krimināltiesību normu atpakaļejoša spēka aizlieguma principu, lai apstrīdētu naudas sodu, kas tām uzlikti Savienības tiesību neievērošanas gadījumā, tiesiskumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 11. decembris, Komisija/Spānija, C-610/10, EU:C:2012:781, 51. punkts).

148 Attiecībā uz to, vai šis vispārējais tiesību princips šajā lietā ir pārkāpts – kā to apgalvo Spānijas Karaliste –, vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 479/2009 3. panta 2. punktu un gandrīz identisku tiesību normu, kas agrāk bija ietverta Regulā Nr. 3605/93, kura stājās spēkā 1994. gada 1. janvārī, dalībvalstīm kopš minētās dienas ir pirms katra gada 1. aprīļa jāpaziņo *Eurostat* savs attiecīgajam gadam plānotais budžeta deficīts, precizēta sava faktiskā budžeta deficīta kalkulācija n–1 gadam un savs faktiskais budžeta deficīts n–2 gadam, n–3 gadam un n–4 gadam.

149 Tieši atbilstoši šai normai Spānijas Karaliste nosūtīja *Eurostat* 2012. gada 30. marta paziņojumu, tostarp atkārtojot datus par savu budžeta deficītu 2008.–2011. gadam, par ko lietas dalībniekiem nav strīda.

150 Turpinot – Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktā kopš šīs regulas stāšanās spēkā 2011. gada 13. decembrī ir paredzēts, ka tas, ka dalībvalsts tīši vai rupjas neuzmanības dēļ sniedz nepareizu atspoguļojumu attiecībā uz datiem, kas ietverti šādā paziņojumā, ir pārkāpums, par kuru var tikt uzlikts naudas sods.

151 Šajā lietā lietas dalībniekiem nav strīda par to, ka 2012. gada 30. marta paziņojumā, kas tika iesniegts pēc Regulas Nr. 1173/2011 stāšanās spēkā, bija ietverts nepareizs atspoguļojums attiecībā uz datiem par šīs dalībvalsts budžeta deficītu 2008.–2011. gadam, konkrētāk, Valensijas autonomā apgabala budžeta deficīts par šiem gadiem bija samazināts, kā izriet no šī sprieduma 114., 135. un 137. punkta.

152 Tādēļ Spānijas Karalistei inkriminētais pārkāpums un sankcija, kas šai dalībvalstij piemērota, pamatojoties uz Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktu, atbilst pārkāpumam un sankcijai, kas bija paredzēti brīdī, kad šis atspoguļojums tika sniegts. Tādējādi apgalvojums, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts krimināltiesību normu atpakaļejoša spēka aizlieguma princips, ir jānoraida kā nepamatots.

153 Otrām kārtām attiecībā uz Spānijas Karalistes argumentu par Deleģētā lēmuma 2012/678 14. panta 2. punkta pārkāpumu, jo minētajai dalībvalstij uzliktā naudas soda aprēķins esot kļūdains, ir jākonstatē – kā izriet no apstrīdētā lēmuma 7. apsvēruma – Padome noteica šī naudas soda atsauces summu, pamatodamās uz minēto tiesību normu, kura savukārt bija pieņemta, pamatojoties uz Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 4. punktu un ar šīs regulas preambulas 17. apsvērumā minēto mērķi.

154 Atbilstoši Deleģētā lēmuma 2012/678 14. panta 2. punktam minētā summa šajā gadījumā bija jānosaka 5 % apmērā no Spānijas Karalistes sniegtā nepareizā atspoguļojuma lielākās ietekmes uz tās budžeta deficīta apmēru attiecīgajos gados, uz kuriem attiecas tās 2012. gada 30. marta paziņojums.

155 Šajā ziņā lietas dalībniekiem nav strīda, pirmkārt, ka "konkrētie gadi, uz kuriem attiecas" šis paziņojums minētās tiesību normas izpratnē, ir 2008.–2011. gads, otrkārt, ka nepareizā atspoguļojuma "ietekme" uz Spānijas Karalistes budžeta deficīta līmeni tās pašas normas izpratnē atbilst Valensijas autonomā

apgabala šo gadu gaitā nedeklarēto izdevumu apmēram un, treškārt, ka šo izdevumu apmērs atbilst 29 miljoniem EUR 2008. gadā, 378 miljoniem EUR 2009. gadā, 624 miljoniem EUR 2010. gadā un 862 miljoniem EUR 2011. gadā, proti, kopā aptuveni 1,9 miljardiem EUR.

156 Savukārt, kā norādīts šī sprieduma 135. un 137. punktā, lietas dalībnieki nav vienisprātis par veidu, kā ir definējams jēdziens "lielāka ietekme" Deleģētā lēmuma 2012/678 14. panta 2. punkta izpratnē, jo minētajā lēmumā nav ietverta nekāda definīcija.

157 No tiesību normas, kurā ietverts šis jēdziens, dažādajām valodu redakcijām nevar skaidri un nepārprotami noteikt tā nozīmi, kā ģenerāladvokāte ir norādījusi secinājumu 163. punktā.

158 Šādos apstākļos attiecīgais jēdziens ir jāinterpretē, ņemot vērā minētās tiesību normas kontekstu un mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 4. februāris, *C & J Clark International* un *Puma*, C-659/13 un C-34/14, EU:C:2016:74, 122. punkts un tajā minētā judikatūra).

159 Šajā ziņā, tā kā Deleģētā lēmuma 2012/678 14. panta 2. punkta mērķis ir precizēt naudas sodu, kas tiek uzlikti atbilstoši Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punktam, apmēra noteikšanas kritērijus, tā formulējums ir jāinterpretē, ņemot vērā pēdējā minētajā tiesību normā izvirzīto mērķi.

160 Kā ir norādīts šī sprieduma 118. punktā, Regulas Nr. 1173/2011 8. panta 1. punkta mērķis ir novērst to, ka dalībvalstis sniedz nepareizu atspoguļojumu, ļaujot Padomei piemērot sankcijas par šādu atspoguļojumu. Tās pašas regulas 8. panta 2. punktā ir precizēts, ka naudas sodiem, kas minēti šī panta 1. punktā, ir jābūt iedarbīgiem, preventīviem un samērīgiem attiecībā pret nepareizā atspoguļojuma būtību, smaguma pakāpi, kā arī ilgumu.

161 Kā ģenerāladvokāte ir norādījusi secinājumu 165. punktā, ja jēdziens "lielāka ietekme", kas ietverts Deleģētā lēmuma 2012/678 14. panta 2. punktā, būtu jāsaprot tādējādi, ka naudas sods ir jāaprēķina, pamatojoties uz ietekmi, kāda nepareizajam atspoguļojumam ir bijusi tikai vienā gadā, lai gan šis atspoguļojums attiecas uz vairākiem gadiem, tad naudas sods nebūtu nedz samērīgs ar laika posmu, uz kuru attiecas minētais atspoguļojums, nedz līdz ar to preventīvs.

162 Šādos apstākļos jēdziens "lielāka ietekme" Deleģētā lēmuma 2012/678 14. panta 2. punkta izpratnē ir jāsaprot saistībā ar attiecīgajā tiesību normā izvirzīto mērķi tādējādi, ka tajā ir norādīts uz visu ietekmi, kāda nepareizajam atspoguļojumam ir bijusi uz šī atspoguļojuma izdarītājas dalībvalsts budžeta deficītu vai parādu visos gados, uz kuriem attiecas tās paziņojums un kurus skar šis atspoguļojums.

163 Tādējādi šajā lietā Padome varēja apstrīdētā lēmuma 7. apsvērumā pamatoti paust uzskatu, ka Spānijas Karalistei piemērojamā naudas soda atsauces summa ir jānosaka 5 % apmērā no kopējā šīs dalībvalsts nedeklarēto izdevumu apmēra attiecībā uz Valensijas autonomo apgabalu 2008.–2011. gadā.

164 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ceturtais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

165 Tā kā visi pamati, ko Spānijas Karaliste izvirzījusi, pamatojot savu prasību atcelt tiesību aktu, ir jānoraida, ir jānoraida visa prasība.

Par tiesāšanās izdevumiem

166 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā šajā lietā Spānijas Karalistei spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt Padomes tiesāšanās izdevumus atbilstoši šīs iestādes prasījumiem.

167 Turklāt minētā reglamenta 140. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādējādi Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus;

3) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

[Paraksti]